

1942

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879 ΥΠΟ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ († 1941)

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΟΜΟΣ 49^{ος}

A. E.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 42

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :

Αισιόδοξα (ή) 11. — Γλωσσικά περίεργα, 219. — Έγκλημα (τό) της ... φαλίνας, 219. — Ένας θάνατος, 243. — Θεολογία άγιοσκόλων, 235. — Καλλιτεχνική (ή) άκρόφυρα, 118. — Καλοκαίρι, 178. — Καλοκαίρι (τό) άρχισ, 52. — Καρδιά (τό), 68. — Κόματι θαλάσσης, 121. — Μιά άδέσποτη ... ρόδα, 52. — Μιά σπάνια γυναίκα, 167. — Μύθος του φθινοπώρου, 276. — Νέα (τά) του... 1897, 345. — Όνομα (τό) και τα έργα, 211. — Παιδιά (τά) στο γραφείο, 43. — Παλιά βιβλία, 227. — Παλιά Χριστούγεννα, 355. — Παστουρά-μπέ! 85. — Πατριδα (ή) του Κρατή, 237. — Περιβολάκι (τό) της Άντωνίας, 195. — Ποιητής (ό) I. N. Γουπάρης, 182. — Προφορά (ή) μας, 145. — Πρωτοχρονιάτικες αναμνήσεις, 86. — Σοφόν τό σαφέ, μά όχι πάντα..., 311. — Τι λέει και τό τυπογραφείο, 51. — Τόνοι και πνεύματα, 155. — Φτωχά παιδιά, 3. — Χριστουγεννιάτικες αναμνήσεις, 20. — Ωραιότερος (ό) μύθος

Άλλαγή εποχής 122
 ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ : σε κάθε φύλλο από του 1ου μέχρι του 52ου. 210

Άλλοι δύο έκτακτοι διαγωνισμοί για τό καλοκαίρι έν-νεώς νέοι και πρωτότυποι 245
 Αναμνήσεις από μία άλλη ζωή 267, 275
 Άνοιξη 184

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ :
 Για συνάλλαγμα, 26. — Θέλει την κομπάρια μου, 100. — Ξτολή (ή) του Λαμπρινού, 120.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :

Αποτελέσματα 290ου Διαγων. Λύσεων 160
 Αποτελέσματα 291ου Διαγων. Λύσεων 324
 Αποτελέσματα Διαγων. προς σύνθεσιν διηγήματος 251, 269, 280, 289

Αποτελέσματα Εδοήμων του 1941 230
 Αποτελέσματα Διαγων. Καλλιγραφίας 238
 Αποτελέσματα Διαγων. Κρυπτογραφίας 280

Αποτελέσματα 46ης Κυριακής της Διαπλάσεως (με 2 εικόνες) 298
 Αποτελέσματα Διαγων. Λευκών Δέξεων 127, 206
 Αποτελέσματα Διαγων. Ποιήματος 221, 237

Αποτελέσματα Διαγων. προς Σύνθεσιν Πνευματικών Ασκήσεων διά τό 1941 28
 Αποτελέσματα Διαγων. Στίξεως 350
 Αποτελέσματα Διαγων. Τυπογραφικών Λαθών 197

Αφηγημένος (ό) 155
 Αχόρτατος (ό) γάτος 276
 Γιαγιά (ή) 100

Δελτία διαφορών για την Προτομή του Νικολάου II. Παπαδοπούλου 93, 103, 114, 126, 136, 149, 161, 190, 206, 222, 238, 281.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :

293ος Διαγων. Λύσεων 6
 297ος Διαγων. Λύσεων 125
 298ος Διαγων. Λύσεων 254
 Διαγωνισμός Έπανορθώσεως Ιστορικών και άλλων άνακριθειών 245
 Ερώτησις διά την 47η Κυριακή της Διαπλάσεως 304
 Διαγωνισμός Ζωγραφικής 214
 Διαγωνισμός Καλλιγραφίας 28
 Διαγωνισμός Κρυπτογραφικού 190
 Διαγωνισμός Λευκών Δέξεων 190
 Διαγωνισμός Τά λόγια μιας τελοιογραφικής σειράς 245
 Διαγωνισμός Μεταφράσεως έν του Γαλλικού 214
 42ος Διαγωνισμός Εσπαθώματος 14
 Πένταθλον 1942-1943 72, 207
 Διαγωνισμός προς Σύνθεσιν Ποιήματος 182
 Διαγωνισμός προς Σύνθεσιν Πνευματ. Ασκήσεων 28
 Διαγωνισμός Τυπογραφικών Λαθών 182

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ :

Σταύρος Δ. Γεωργίουλου, 4. — Θωμάς Δημητριάδης, 4.
 Όλγα II. Καζακοπούλου, 4. — Αθυσία Κ. Φάντη 287.
 Εικόνες ζωών έν του φυσικού 185, 229
 Εικόνες παιδιών έν του φυσικού 9, 81, 105, 201, 212, 233, 255
 Είς μνήμην Νικολάου II. Παπαδοπούλου 7
 Είς μνήμην Τίτας Γρ. Ξενοπούλου 206
 Έκτακτοι Διαγωνισμοί για τό καλοκαίρι 182, 190, 214, 245

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ : Μυθιστόρημα έντ ό Berthe Bernage (με εικόνες) εις τά φύλλα 28-52
 Εύσημα (τά) του 1941 230

ΕΦΤΑ Μ' ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ : Άνάγνωσμα για μικρά παιδιά (με 8 εικόνες) εις τά φύλλα 18-38.

Ζωή (ή) ένός σκύλου 87
 Ήμουνά πάντε χρονών 4-10
 Θάνατος (ό) της καρδίας 86

ΘΒΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΠΩΣ ...

Γίνεται ή ζάχαρη ; 21. — Περγου έν τζωά τό χειμώνα, 58. — Ποιό είναι τό πολυτιμότερο πράγμα ; 109. — Πόσα χρόνια ζου έν τζωά ; 122, 134.

Ίστορία ένός πλατανόφυλλου 253, 258
 Κακός (ό) άρχοντας κ' ό καλός φύλλος 35
 Καλά Χριστούγεννα (με εικόνα) 17
 Καλοκαιρινές βραδυές 169, 179, 183

Κάμπια (ή) 9
 Καμπούρογλου, Δημήτρ. Γρ. 71
 Κηπουρός (ό) κ' ό ποιητής 52
 Κυριακή της Διαπλάσεως 46η 293
 Λίτσος Τόνης (Μάρκος Μπότσαρης) 245

Μιά επιστροφή 197

Μιά μικρή μηχανή με καλή θέληση 36
 Μνημόσυνα (τά) 224
 ΜΟΥΜΟΥΣ Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ : Μυθιστόρημα έντ Μ. Bedolliere (με 26 εικόνες) εις τά φύλλα 1-23, 4
 Μουλαρανούγλου (τό) 22, 34, 44
 Νάνος (ό) με τη μεγάλη μήτη 22, 34, 44
 ΝΤΟΜΑΤΟΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΗΣ : Περιπέτειες του Άνανια στους δύσκολους καιρούς, σε τρία μέρη, σε φύλλα 21, 27, 28 144, 186, 204
 Νύχτα (τή) της παραμονής Ξενοπούλου, Τίτα Γρ. 17
 Όδηγός του Συνδρομητού (τροποποιημένες διατάξεις) 171
 ΟΝΕΙΡΟ (Τ') ΤΟΥ ΚΥΡ-ΗΛΙΑ : Άνάγνωσμα για μικρά παιδιά (με εικόνες) εις τά φύλλα 33-52. 13
 ΟΡΦΑΝΟΣ (ό) ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΑΒΑΝΗΣ : Μυθιστόρημα (με εικόνες) εις τά φύλλα 1-52. 128
 Παιδιά άπ' όλο τον κόσμο 128
 ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ : Σε κάθε φύλλο από τό 1-52.
 Πανδιπλωματικός Έρανος για την άνέγερση μνημείου έντ Νικόλαο Παπαδοπούλο 76
 Πένταθλο (τό) του 1942-1943 72, 207
 Πεταλούδες (οί) 71
 Πλάτανος (ό) 53, 70
 ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : Σε κάθε φύλλο από του 1ου μέχρι του 52. 266
 Ποδαρόδρομος 266

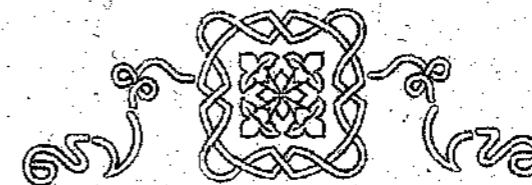
Πρώτο (τό) άνέβασμα 213
 Πρώτο και τελευταίο θρανίο 68
 Πρωτοχρονιάτικα γενέθλια (με εικόνα) 33
 Πώς βγήκαν στον κόσμο τά παιχνίδια 95
 Πώς έλαμα την πρώτη μου φιγούρα στο σχολαρχείο 227, 234
 Σαρακοστή (ή) και τά παιδιά 84
 ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ : Σε κάθε φύλλο από τό 1 μέχρι του 52.
 Σπασμένη (ή) βελόνα 226
 Στην Άγάπη 120
 Στοχασμοί 133, 157, 180
 Συναχωμένη (ή) άλεπού 84
 Τιμητική σύνταξη στον διευθυντή μας 112
 ΤΙΜΟΣ Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ ΚΑΙ ΤΖΑΝΑΜΠΕΤΗΣ Ο ΚΕ-ΦΑΛΑΣ : Άνάγνωσμα για μικρά παιδιά (με 12 εικόνες) εις τά φύλλα 1-17.
 Τραγουδι (τό) των νεφών 53
 Τηλιδόνια 250
 Υπάρχουν και χειρότερα 168
 Φεγγαράδα 242
 Φούγανα 90, 182, 143, 352
 Φωτιές τ' Άη-Γιαννού 209
 Χαρούμενα παιδιά 286
 Χατζιδάκης Νικόλαος I 61
 ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ : Έν άνέκδοτο του Καμπούρογλου, 83. — Άίγα (τά) μυαλά του κ. Μυριβήλη, 194. — Μία κά-τάρα, 316.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Άγιε Βασίλη 36	Καλή καρδιά 44	Πρόβατα 218
Αισώπειοι μύθοι 84, 120, 134, 186, 210, 234, 318	Κυνηγτό 70	Προσευχή 236
Άλεφ, μύλε 155	Κυριακή άπόγευμα 54	Πρώτο χιόνι 53
Άλογοτρόφος κ' όλογο 98	Λυκαβητός 143	Πρωτοχρονιάτικο τραγουδι 51
Άνοιξη 158	Λύκος και γεράκι 146	Σαλπικτής 194
Άσχη 277	Μάντης (ό) 42	Σοφός (ό) μέριμνας 166
Βασική 218	Μαργαριτάρι (τό) κ' ό βράχος 310	Σπουριτάκι (τό) 345
Γάϊδαρος (ό) και τό χορτάρι 357	Μέρα (ή) περνάει κ' άργά και γρήγορα 122	Στά Έλληνόπουλα 349
Γαλήνη 305	Μικρή πιανίστα 84	Στάρι 69
Γρηά (ή) με τό καλάμι 20	Μνημόσυνο 226	Στη Διαπλάση 213
Δρομύ δρομάκι 120	Μόγα (ή) κ' ό άράχνη 23	Στό Φεγγάρι 243
Έλεημοσύνη 131	Μύγα (ή) κ' ό άράχνη 23	Τραγουδι (τό) της Βάβως 275, 286, 305
Έλιά και κολοκυθιά 20	Πεύκα (τά) 228	Τριπτυχο 83
Έξομολόγηση 67	Νανούρισμα 275	Χαιρετισμός 10
Έχω ναυτόπουλου ψυχή 167	Ποιός νά σουδάσε πτερά ; 267	Χσιμωνιά 358
Θάνατος (ό) της πεταλούδας 260	Πότισμα 218	Χριστουγεννιάτικα Σονέτα (1-2) 20
		Χριστουγεννιάτικο 20

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ό τόμος ούτος περιέχει 190 εικόνες και κοσμήματα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΘΗΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ής έλευθερον ανάγνωσμα δι' όλα έν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διά του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησίαι άσκημαί 250 Έξέ-
κνην άρχ. 130, Τριμηνή άρχ. 65, Το φύλλον άρχ. 5
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (τοχοδρομικαί
έπιταγαί, τούκ κτλ.) άνωτόμος: «Πρός τό περι-
οδικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, δόδς Εύ-
ριπίδου, 42 — Αθήνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άρχιζη την 1ην Δεκεμβρίου, έλλ' αϊ συνδρο-
μη άρχίζουν την 1ην αλουήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εύριπίδου άριθ. 42, παρά τό Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 49ος

Αθήνας, 6 Δεκεμβρίου 1941

Έτος 64ον.—Άριθ. 1

“Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”

Γραφεία: όδός Εύριπίδου 42, Αθήναι

“Η Συνδρομή διά τό 1943 (άπό 1ης
‘Ιανουαρίου) θά είναι τριμηνιαία. Διά
τήν Α Τριμηνίαν ώρίσθη εις άρχ. 2.000.

Παλαιοί Τόμοι Β', Περιόδου, μόνον
άδεται, έκαστος άρχ. 8.000. (Οί έξαντλού-
μενοι άνατιμώνται).

Μετά τόν θάνατον του Νικολάου
Παπαδοπούλου (26 ‘Ιουνίου 1941) τήν
διεύθυνσιν του περιοδικού ανέλαβεν ό ά-
καδημαϊκός ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
άρχισυντάκτης άπό του 1895.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Α.

Φίλιππος, Δέα και Χόμος

“Ήταν ένα όμορφο, ήλιόλουστο μαρ-
τιάτικο πρωί. “Εν’ άγοράκι κι’ ένα
κοριτσάκι, που τό συντρόφευε κι’ ένας
σκύλος, σιγοπερπατούσαν στη Βασι-
λική Λεωφόρο, μια άπό τίς όμορφέ-
στερες τής γαλλικής συναικίας στη
Νέα Όρλεάνη τής Αμερικής.

Τό άγοράκι φαινόταν έντεκα
ώς δώδεκα χρονών, τό κορι-
τσάκι έφτά ως όχτώ. Τήν ήλι-
κία ήμως του σκύλου δέν θά
μπορούσε κανένας νά προσδιο-
ρίση με ακρίβεια: πάντως δέν
ήταν πιά νέος, άφού στο τραχύ
κι’ άνώμαλο τρίχωμά του έ-
βλεπε, ανάμεσα στις μαύρες,
και πολλές άσπρες τρίχες, μα
και τό κουρασμένο του ύρος
μαρτυρούσαν πως και πολύ έ-
ζησε και πολύ ταλαιπωρήθηκε
στη ζωή του.

Ανήκε σε γένος κοινό, προ-
στυχο. Αλλά τό δεξύ του ρύγ-
χος, τό μικρά του αυτιά και
τά ζωηρά άκόμη μάτια του έ-
δειχναν τήν έξυπνάδα του, που
γι’ ατήν θά μπορούσε κανέ-
νας νάμφιδάλλη, άν έβλεπε μόνο τήν
κατεδασμένη ούρά του και τό άργό
του βάδισμα. Χωρίς νά κοιτάξη δε-
ξιά κι’ άριστερά, άκολουθούσε κατά
βήμα τά δυό παιδιά, σηκώνοντας κά-
θε τόσο τό ρύγχος του, για νά μυρί-
ση τό περιεχόμενο του σάκκου, που
τό άγοράκι είχε στον ώμο του. Κι’
όταν αυτό σταματούσε, είτε για νά
ίδη κάτι, είτε για νά κάμη τόπο σε
κανένα μεγαλύτερο, σταματούσε κι’ ό

σκύλος, με τά μάτια πάντα καρφω-
μένα στο σάκκο.

—“Όλο τό σακκούλι μου κοιτάζει
ό Χόμος, είπε μια στιγμή τό άγορά-
κι στο κοριτσάκι. Θα πεινάη πολύ
ό καϊμένος. Πρέπει νά του δώσουμε
τίποτα νά φάη.

Και σταματώντας, άπίθωσε στα

Φίλιππος, Δέα και Χόμος

μαρμαρένια σκαλιά τής εισόδου κά-
ποιου σπιτιού ένα πανέρι γεμάτο
λουλούδια, που τό κρατούσε στα χέ-
ρια του με μεγάλη προσοχή.

Ήταν όμορφο παιδί, λεπτοκαμω-
μένο και ψηλό για τήν ήλικία του.
Τά μεγάλα του γαλανά μάτια με τή
φαιδρή και γαλήνια λάμψη τους ζω-
γονούσαν ένα γλυκό, άγαθό προσω-
πάκι μ’ ευγενικά και κανονικά χα-
ρακτηριστικά. Φορούσε φτωχική μα

καθάρια ένδυμασία, γαλάζια μπλούζα
και του ίδιου χρώματος πανταλόκι.
Τά σγουρά και πυκνά του μαύρα
μαλλιά ξεφευγαν άπό τό άσπρο του
καπελλάκι, που έμοιαζε με σκούφο,
κι’ έπεφταν στο μέτωπό του σχεδόν
ώς τά φρόδια.

Τό κοριτσάκι είχε κάπως παράξε-
νη όψη. Τό φουστάνι του, κόκκινο
σκούφο, έφτανε ως τά τραγάλια του,
κι’ ένα σάλι άπό μουσελίνα σταυρω-
νόταν στο στήθος του κι’ ήταν δεμέ-
νο άπό πίσω, αλλά τόσο μακρό,

που αϊ άκρες του σέρνονταν
χάμω καθώς τό κοριτσάκι περ-
πατούσε. Τά μαλλιά του, κομ-
μένα στο μέτωπο, έπεφταν
στούς ώμους του σε χαίτη, κι’
ήταν μισσοκαπασμένα άπό ένα
κόκκινο μεταξωτό μαντήλι,
καρφωμένο κάτω άπ’ τό πη-
γούλι. Μια άσπρη ποδίτσα
συμπλήρωνε τήν άλλόκοτη αυ-
τή φορεσιά.

Τό προσωπάκι τής μικρής,
σοβαρό άπό τώρα, ήταν χλωμό
και μαραμένο. Τά έκτάκτως
μεγάλα τής μάτια είχαν πολύ
μελαγχολική έκφραση, και τό
στοματάκι δέν φαινόταν συνη-
θισμένο στο γέλιο. Με χίλιες
προφυλάξεις, κρατούσε ένα
πανέρι γεμάτο άπό κέρνια
χρωματιστά άγαλματάκια. Τά-

γαλματάκια αυτά, καμωμένα με με-
γάλη τέχνη, παράσταιναν διάφορα
πρόσωπα άπό μυθιστορήματα του
Οδύγη: μια νεαρή βοημίδα που χα-
ραύει με τή γιδίτσα τής, ένα τυφλό
κοριτσάκι που τό οδηγεί ένας λύκος,
έναν φαρά που παλεύει με θαλάσσιο
τέρας, κι’ ένα μονόφθαλμο καρπού-
ρη πανάσχημο — με άλλους λόγους
τήν “Εσμεράλδα και τόν Κουκουμόδο
τής «Παναγίας των Παρισίων», τήν

Δέα του «Ανθρώπου που γελά», και τον Ζιλιάτ των «Εργατών της Θάλασσας». Ο καλλιτέχνης που έπλασε τα κέρνα αυτά αγαλαματάκια έλατρευε τον μεγάλο γάλλο ποιητή, κι' έχε μόνο τους ήρωές του έπαιρνε για θέμα των δικών του εμπνεύσεων, παρά και τη μικρή του θυγατέρα—τό κοριτσάκι που τα πουλούσε—είχε ονομάσει Δέα, και το σκύλο του άκόμα Χόμο, με τ'όνομα του φίλου της λύκου.

Γιά τη Δέα, τα έργα του πατέρα της ήταν πράγματα ιερά. Αυτό φαινόταν τόσο από τη μεγάλη προσοχή που τα κρατούσε στο πανέρι τους, όσο κι' από τον τρόπο που τα κοίταζε κάθε τόσο, ένα τρόπο που έδειχνε θαυμασμό, περηφάνεια κι' άνησυχία. Όταν ο σύντροφός της εστάθηκε κι' άπίθωσε το πανέρι του με τα λουλούδια—τριαντάφυλλα, άνεμώνες και μενεξέδες—εστάθηκε κι' εκείνη κι' άπίθωσε το πανέρι της στην ίδια μαρμαρένια σκάλα. Τα χέρια του παιδιού έλευθερώθηκαν, κι' έτσι μπήρεσε να κατεβάσει από τον ώμο του το σακί του και να το άνοιξη, χαμογελώντας προς το σκύλο, που κουνούσε την ουρά του με άνυπόμονη χαρά.

—Έλα, Χόμο, του έλεγε, μ'ήν κ'άνης έτοι κι' έχω εδώ μπόλικο φαί. Είπα στη θεία-Άντωνία και μου έβαλε στο σακκούλι ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί. Γιατί όταν πεινάς, έσο δ'έν χωρατεύεις!

Η Δέα παρακολούθησε τις κινήσεις του συντρόφου της με όση σχεδόν άνυπομονησία κι' ο σκύλος. Άξαφνα το παιδί άντικρυσε το βλέμμα της κι' έγινε κατακόκκινο.

—Εσύ, Δέα, έφαγες πριν βγής από το σπίτι; Έλα, πές μου την αλήθεια, πήρες τίποτα το πρώι;

Τη ρωτούσε και την κοίταζε επίμονα. Η Δέα έγινε ακόμα πιο χλωμή και γύρισε τα μάτια της άλλου, αλλά δ'έν άποκρίθηκε λέξη.

—Άποκρίσου άμέσως, Δέα! Ξανάπε το παιδί. Δ'έν θα δώσω του Χόμου ούτε ψίχουλο, άν δ'έν μου άποκριθής.

Δ'έν είχα όρεξη να φάω, άποκρίθηκε με δισταγμό το κοριτσάκι. Ο καίμενος ο πατέρας μου δ'έν πέρασε τόσο καλά τη νύχτα. . .

—Μά και σ'ού δ'έν θα κοιμήθηκες, φαίνεται. . .

—Όχι πολύ. Ο καίμενος ο πατέρας μου έμεινε άγρυπνος ως το πρωί. Τ'έν άκουσα πού βογγούσε και καταλάβαινα πώς υπέφερε. Και πώς μπορούσα να κοιμηθώ, άφου υπέφερε ο καίμενος μου ο πατέρας; . .

—Καταλαβαίνω, είπε το παιδί, πού ο βαθύτερος οίκτος ζωγραφίσθηκε στο πρόσωπό του. Δ'έν κοιμήθηκε, δ'έν έφαγες, αλλά δ'έν πειράζει. Θα προγευματίσης τώρα μαζί μου και με το Χόμο.

Και μιλώντας έτσι, άπλωσε στο σκαλί μια πετσέτα κι' άράδιασε πάνω της κάμποσες φέτες ψωμι και κάμποσα κομμάτια από ψητή όρνιθα, πού χρύσιζαν όρεκτικώτατα—έλ'αυτά βγαλμένα από το σακκούλι.

—Πάρε, σέ παρακαλώ, ε,τι σοσ άρέσει. . .

Δ'έν παίρνω, δός μου έσο ε,τι θέλεις. . .

—Όρίστε, πάρε και κόττα, πάρε και ψωμί.

—Εύχαριστώ πολύ, Φίλιππε. Αυτά όμως θα τα μοιρασθώ με το Χόμο.

Πραγματικώς, τρώγοντας η Δέα, έδινε κόκκαλα και κομμάτια ψωμι στο σκύλο, πού τα καταδρόχιζε χωρίς νάζια, γρυλλίζοντας από ευχαρίστηση. Κι' ένω αυτοί οι δυο έτρωγαν, ο Φίλιππος, πού ήταν χορτάτος, ξεσκέπασε με προσοχή το πανέρι της Δέας και περιεργάσθηκε λίγο τα κέρνα αγαλαματάκια.

—Τί όμορφα πού είναι όλα! είπε με θαυμασμό. Και οι χρωματισμοί τους πολ'ό πετυχημένοι, τα παίρνει κανείς για ζωντανά. Έλπίζω να πουλήσης μερικά σήμερα. Από το Πάσχα έχεις να πουλήσης, αλήθεια. Αλλά μ'έκεινες τις βροχές, πού να βγής ο κόσμος έξω! Έ, σήμερα είναι όρατος καιρός, όλοι βγαίνουν περίπατο, χωρίς άλλο κάτι θα πουλήσης.

—Κι' εγώ έλπίζω, για τον καίμενο τον πατέρα μου, είπε η Δέα

δίνοντας στο Χόμο το τελευταίο κομμάτι ψωμί. Δ'έν έχει πια χρήματα, κι' είναι τόσο δυστυχισμένος όταν δ'έν έχη! . .

Και σκεπάζοντας το πρόσωπο με τα δυο χέρια, άρχισε να κλαίη.

—Μ'ήν κλαίς, Δέα, μ'ήν κλαίς, είπε ο Φίλιππος ξαναπαίρνοντας τα λουλούδια του και τα αγαλαματάκια της φίλης του. Σοσ είπα πώς σήμερα κάτι θα κάμης.

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΑΜΠΙΑ

Συλλογισθήκατε ποτέ το ψυχικό σθένος της κάμπιας;

Ίδέστε τη! Υπακούοντας στη φωνή της φύσης, άφίνει το τρυφερό λαχανόφυλλο και διευθύνεται ίσια στα καλάθια του περιβολιού. Άνεβαίνει, ανεβαίνει, χωρίς να στέκεται καθόλου για να ξεκουράζεται. Η άπόφαση της είναι άκλόνητη. Φεύγει ως τ'αγκαθοφρύγανα, το έπιστρωμα του καλουπιού, και διαλέγει το άγκαθόκλαδο πού θα την προσυλάξη όπως δήποτε από την όργη του άνέμου, της βροχής και του χαλαζιού.

Άρκετά έφαγε τώρα εργάζεται, παράγει. Κατασκευάζει λοιπόν πρώτα ένα μαλακό άραχνόστρωμα, ξαπλώνεται πάνω του, και κατόπι δένεται από τη μέση της στο κλαράκι μ'ένα νήμα δυνατό. Σ'έ λίγο είναι έτοιμο και το κιθούρι πού θα την κλείση, και μένει, μένει εκεί-μέσα ζωντανή και πεθαμένη, χωρίς κ'έν να γνωρίζη πώς άθροη ήμέρα πού θα γίνη όραία πεταλούδα, κι' η φύση πάλι θα της φωνάξη: «Δεδρο έξω!».

(Σειρά) ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΛΟΥΣ

ΕΛΙΑ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ

Ένας κολοκυθόπορος έπεσε και φυτώνει κάτω από μ'έν έλιά, κι' άπ' τον κομ'ό της πιάνεται, κορμιάται, μεγαλώνει, πολυάνθιστο, πλατύφυλλο φυτό πού όλο πυκνώνει τριγύρω στα κλαδιά.

Σ'έν είδεν η κολοκυθιά πού έκόντευε να φτάση ψηλά προς την κορφή, περήφανη λέει στην έλιά:—«Σ' έχω σφιχταγκαλιάσει, με χρουσοπράσινη στολή σ' έχω καλά σκεπάσει και σοβ έλλαξα μορφή!»

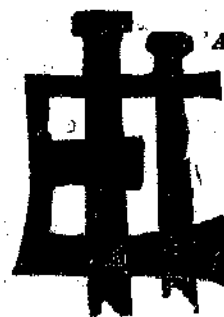
Δελχών πώς είμαι των φυτών βασίλισσα μεγάλη! Τ'άνθια μου κ' οι καρποί και γλήγορα βλασταίνουν κι' έχουν περίσσια κάλλη, μ' έσο δ'έν μονάξω, δύστυχη, πού δύσκολα κι' άγάλλι φυτώνεις άπ' τη γή. . .

Κ' είπεν η έλιά:—«Πορμίεις! γοργά ο καιρός διαβαίνει κ' η βαρυνειμωνιά θάρθη και τότε βλέπουμε ποιός ζή και ποιός πεθαίνει. . . Λιγότερη, να σέβεται την πολυχρονιμένη πολύκαρπην έλιά!»

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΤΩΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ καλός άνθρωπος, από άνωτερη κοινωνική τάξη, τριγύριζε ένα πρωί στην πλατεία του Κολωνακίου.

Περίμενε

κάποιο φίλο του κι' έσκόπωνε την όρα του κοιτάζοντας την κίνηση. Ήταν εκεί και κάμποσα μικρά φτωχά παιδιά—μέτρησε ως δεκαπέντε—πού δ'έν έπαιζαν, δ'έν έτρεχαν, δ'έν έφώναζαν, δ'έν έγελοσαν όπως άλλοτε, παρά έσκυβαν χάμω, λές κι' έφαγαν να βρούν κάτι. . . Φορούσαν κουρέλια, ήταν χλωμά, κάτσιοχα, λιπόσαρκα, και στα σβυσμένα τους μάτια φαινόταν πόνος κι' άγωνία. Πολύ σοβαρά, άγριεμμένα σκεδόν, με κινήσεις καθόλου ζωηρές, είχαν άπάνω τους, άν και τόσο μικρά παιδιά, κάτι το γεροντίστικο. Αλλά τί έφαγαν να βρούν χάμω; Ο παρατηρητής δ'έν άργησε να το ιδή: κάτι φαγώσιμο, πεταμένο, ξεχασμένο, άποφάγι, κόκκαλο, φλούδα, σπόρο, φύλλο, ε,τιδήποτε. Τόσο πεινούσαν τα κακόμοιρα! Και τί καλό μπορούσαν να βρούν χάμω για να φάνε; Τίποτα βέβαια. Κι' άπελπισμένα, τριγύριζαν τους πωλητές της πλατείας με τα καροτσάκια, τα τραπεζάκια, τα πανέρια, παρακαλώντας να τους δώσουν κανένα ψίχουλο, ή τους κυρίους και τις κυρίες πού περνούσαν ψωμιόμεινοι. Μερικά ζητιάνευαν κιόλα κανένα πενήνταράκι. . .

Ο καλός άνθρωπος λυπήθηκε άπ' την καρδιά του τα πεινασμένα αυτά παιδιά. Του ήρθε μιά στιγμή να τα πάρη, να τα πάη σ' ένα μαγέρικο, να τα καθίση να φάνε από μιά μεριδα μαυρομάτικα φασόλια ή λάχανο γιαχνί. Αλλά ήταν πολλά. Έπειτα τι θάβγαίνε άν έτρωγαν σήμερα, άφου δ'έν θάχαν να φάνε κι' αύριο; Κάτι άλλο έπρεπε να γίνη γι' αυτά. Κι' από το νοσ του καλού άνθρώπου πέρασε άμέσως ένα σχέδιο: Να κάμη μιά προπαγάνδα άνάμεσα στους πλούσιους συγγενείς του, τους φίλους του, τους γνωστούς του, να τους συγκινήση, και να τους πείση ναναλάβουν καθέννας τους την καθημερινή διατροφή δυο, τριών, τεσσάρων φτωχών παιδιών. Μόνον έτσι μπορούσε να χορταίνουν πολλά κι' ίσως όλα. . .

Και πρώτον έπεισε το φίλο του πού τον άντάμωσε σ'έ λίγο. Έπειτα τον πήρε και πήγαν στο σπίτι της παντρεμένης άδελφής του. Την κατήχησαν κι' αυτή. Κι' ως το βράδυ, όλοι αυτοί είχαν προπαγανδίσει διάκερο κόσμο. Γιατί οι καλοί άνθρωποι το έκαναν δουλειά.

Και το αποτέλεσμα; Θαυμάσιο! Εθώς από την άλλη μέρα, τάλητόπαιδα της πλατείας του Κολωνακίου, τα πεινασμένα, είχαν μιά μεγάλη έκπληξη και χαρά. Μερικοί κύριοι, μερικές κυρίες, τα φώναζαν, τα πήγαν δυο-δυο, τρία-τρία, και τα πήγαν στα ψύρω μαγέρικα, όπου έφαγαν χάρισμα από ένα πιάτο καλό ζεστό φαί. Για φαντασθήτε λίγο την εύτυχία τους! Και την άλλη μέρα τα ίδια, και την άλλη. . . Αλλά δ'έν είναι μόνο τα φτωχόπαιδα του Κολωνακίου πού τρώνε τώρα κάθε μέρα είναι και πολλών άλλων συνοικιών. Γιατί η καλή ιδέα διαδόθηκε, και πολλές εύπορες οικογένειες ανέλαβαν να διατρέφουν φτωχόπαιδα, καθεμιά δσα μπορεί. Και κάθε μέρα, ένα της μέλος—συνήθως η κυρία, κάποτε κι' ο κύριος, κάποτε και το κορίτσι—βρίσκει τους μικρούς της προστατευμένους και τους τραπεζοκαθίζει σ'έ-

να μαγέρικο. Θα πητε: δ'έν τους δίνει καλύτερα τα λεφτά, να τρώνε μόναχα τους ε,τι θέλουν; Ά, όχι! τα παιδιά είναι παιδιά κι' όταν έχουν λεφτά στα χέρια, μπορεί να τα παίξουν, να τα χάσουν, η ναγοράσουν λιχουδιές του δρόμου και. . . να μείνουν νησιτικά.

Σας διηγήθηκα σήμερα αυτή την ιστορία, για να μάθετε τί θα μπορούσατε να κάμετε και σεις για τα πεινασμένα φτωχόπαιδα, πού έβρω π'όσο τα λυπάσθε. Ο καλός άνθρωπος είχε πραγματικώς μιά πολ'ό πρακτική ιδέα. Κι' έπειδή έχει διαδοθεί άρκετά, ίσως να την εφαρμόζουν κιόλα και πολλές διαπλασιακές οικογένειες. Αλλά μιλώ σ' όσους από σας δ'έν την άκουσαν ως τώρα. Θα μπορούσατε να το πητε στους γονείς σας, και νανάλαδη ή οικογένειά σας την καθημερινή διατροφή μερικών παιδιών, αναλόγως των μέσων της, άπ' αυτά πού πεινούν και γυρίζουν στους δρόμους φάγοντας να βρούν χάμω κάτι φαγώσιμο. Ένα πιάτο φαί στο μαγέρικο, πού δ'έν στοιχίζει και τόσο πολ', θάταν για καθ'έν άπ' αυτά τα δυστυχισμένα ή σωτηρία. . .

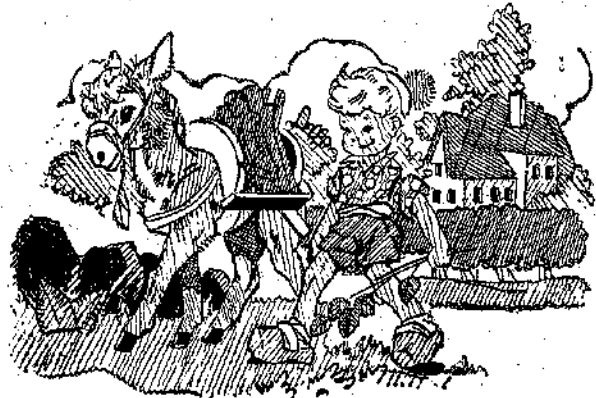
Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΜΟΣ Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ ΚΑΙ ΤΖΑΝΑΜΠΕΤΗΣ Ο ΚΕΦΑΛΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

1.

Έχω την τιμή να σας παρουσιάσω τους ήρωες της νέας μου ιστορίας. Είναι δυο πολ'ό σιενοί, άχώριστοι φίλοι: ένα παιδί κι' ένας γαϊδουρέλλος. Το παιδί είναι δέκα χρονών και τον λένε Τίμο Τεμπέλη. Το βαφτιστικό του είναι Τιμόθεος, πού για συντομία έγινε Τίμος (όποκοριστικό καθ'ώς το λένε, η χαιδευτικό). Όσο για το Τεμπέλη, είναι παρατσούκλι πού το κόλλησαν του παιδιού εκείνοι πού έβρουν καλά τα ιδιώματά του.

Για το γαϊδουράκι, πού το λένε Τζαναμπέτης και Κεφάλας, μπορούμε να πούμε πώς και τα δυο του όνόματα είναι παρατσούκλια, άφου δ'έν έβαφτίσθηκε επίσημα ποτέ. Και του ταιριάζουν περίφημα. Γιατί και μεγάλο κεφάλι έχει—όρα Κεφάλας—και κακοκέφαλος είναι, δύστροπος, άνυπότακτος, πεισματάρης, όρα Τζαναμπέτης.

Ο Τίμος ο Τεμπέλης κι' ο Τζαναμπέτης ο Κεφάλας ζούν σ' ένα κτήμα όπου εργάζονται κι' οι δυο, καθέννας με τον τρόπο του. Όλη την ήμέρα είναι μαζί και μόνο ο ύπνος τους χωρίζει, γιατί το παιδί κοιμάται στο άγρόσιπο και το γαϊδουράκι στο σταύλο.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

1. ΟΑΓΑ Π. ΚΑΖΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Τριανταφυλλάκι, Αθήνα. Α' Βραβείον 283ου Διαγ. Λύσεων.—2. ΣΤΑΥΡΟΣ Δ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ένας Άντρας, Αθήνα, Ισοτίμος Α' Βραβ. 283ου Διαγ. Λύσεων.—3. ΘΩΜΑΣ ΑΝΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Πληγωμένος Άστράς, Αθήνα, Α' Βραβείον Διαγωνισμού Τυπογραφικών Λαθών.

ΗΜΟΥΝΑ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ...

«Εμεινε ακόμα ένας τζιτζικας στον εδικάλυπτο. Ήεχάστηκε και τραγουδάει ελοένα το καλοκαίρι. Μ' από άπάνιο του μαζεύτηκαν κιόλας τὰ στρογγυλά σύννεφα, όμοια με σγουρά κεφάλια παιδιών. Σκύβουν, τόν άκούνε λίγη ώρα κάνοντας μεγάλες τομπες, κι έπειτα στέλνουν τόν άνέμο νά σφυρίξη στα δέντρα : «Πάει το καλοκαίρι, πάει!»

Ένα μικρό φύλλο ένιωσε κιόλας τὸ μήνυμα χωρίς προειδοποίηση κωμιά, μες στο στερεό χαμόγελο τού καλοκαιριού, άφησε τὸ κλωνάρι του, σεριφογύρισε λίγο εδῶ κι εκεί, κι ήρθε κι έπεσε στο ξερό χῶμα μπροστά μου.

Κι άπ' τάνοξιάτικα δέντρα τής θύμησης φτερούγιζαν χιλιάδες φύλλα ξερά, φύλλα χρυσά, φύλλα πού δνειρεύτηκαν κάποια πρωινά τού Απριλίου. Και τὰ μουσικά πρωτοβρόγια τών παιδιάτικων τραγουδιών κελάιδησαν πάλι στην καρδιά μου. «Αχ! ή πιδ δυνατή άπ' έλες, ή γοητεία τών περασμένων χινόπωρων, πού έχει τή γλύκα και τὰ χρώματα τών ώριμων καρπών, τήν έκσταση τών παιδιών μπρός στη χορεύτρα βραδυή φωτιά!»

Ημouνα πέντε χρονών. Η πρώτη φθινοπωριάτικη βροχή έδερνε τὰ τζάμια τού σπιτιού. Άκουμπούσα τή μύτη μου στο κορό γυαλι και ζωγράφισα με τὸ δάχτυλο λουλούδια πάνω στη θολωμένη του επιφάνεια. Ύστερα κοίταξα τὶς σταγόνες τής βροχής, στοὺς λάκκους τού δρόμου. Τὶς μετρούσα, μα γρήγορα έχανα

τὸ λογαριασμό, κι άς ήξερα νά μετρώ ως τὰ τριάντα. Μα ήταν τόσες, τόσες πολλές! Μιά άστραπή ώρμούσε άπάνω μου γαλάζια και τρομερή. Ύστερα ή βροντή κατακυλούσε από τὰ σύννεφα. Η ύπηρετρια έρραβε κοντά στο παράθυρο, είχε κατασάρκατασάρκα μαλλιά κι ήμερο πρόσωπο. Όταν βροντούσε, σήκωνε τὸ κεφάλι και μου έλεγε με πεποίθηση : «Σφουγγαρίζουνε στο σπύτι τού Θεού, λη και τραβάνε τὰ έπιπλα για νά μη βραχούνε».

Σιγά-σιγά σκοτεινίαζε καθόμουνα ακόμα στο παράθυρο και κοίταξα τὰ σπύτια τού άντικυνοῦ λάφου. Φωτίζονταν λιγά-λιγά, ύστερα πολλά μαζι, τὰ παράθυρα, άστραφτερά κίτρινα τετράγωνα μέσα στο γκριζό δειλινό. Κείνη τήν ώρα, τὰ παιδιά άνοιγαν τὰ βιβλία τους για νά μελετήσουν. Έγώ ήμουνα μικρό, είχα όμως ένα αλφαριθμητάρι με ζωγραφιές : «Ο Ρήγας και ή Ρήνα. Ο σκύλλος δ Βελής». Συλλάβιζα : «Τὸ άρ-νά...» δέν ήξερα όμως τὸ κάππα κι ή λέξη έμενε άτελείωτη. Περίμενα τή μανούλα νάρθη νά μου τήν πη δλόκληρη, και δέν ήθελα νά τήν άκούσω από κανέναν άλλον. Μα ήμουνα στο κρεβάτι πολὺ πριν νάρθη, κι είχα άποκοιμηθεί άκούγοντας τὸ νερό πού στάλαζε από τὶς σκεπές.

Τὸ πρωί δ ήλιος ήταν φρεσκοπλυμένος κι δ ούρανος δέν είχε οὔτε έναν λεκέ. Έτρεχα στο περιβάλι. Έρχόταν κι ή φιλενάδα μου ή Ρόζη και παίζαμε «τὴ βροχή». Κουνούσαμε ένα κλαρι κι έπεφταν πολλές, πολλές γυαλιστερές στάλες. Γέμιζαν τὰ χέρια μας, τὰ μαλλιά μας, κυ-

λούσαν στο λαϊκό μας και μες κρούωναν. Ύστερα τρέχαμε στην περιπλοκάδα. Ήταν μιὰ ποίμα, κι όταν πρωτοπήγαμε σ' εκείνο τὸ σπίτι, ρώτησα τή μητέρα πῶς τὴ λένε, μα εκείνη δέν ήξερε τ' όνομά της και μου άπάντησε «περιπλοκάδα», και μ' άρεσε ή μακριά και μυστηριακή για μένα λέξη : «περιπλοκάδα».

Καινούρια λουλούδια είχαν άνοιξει και χαμογελούσαν στον ούρανό, είχαν πιδ βαθὸ χρώμα από κείνον. Έμεις όμως ψάχναμε για τὰ χτεσινά λουλούδια. Ήταν ζαρωμένα στην κορφή και σχημάτιζαν μιὰ μικρή φούσκα. Τὰ κλείναμε με τὸ δάχτυλο από πάνω, τὰ φουσκώναμε με τὸ στόμα, από κάτω, και με μιὰ κίνηση τὰ σκάζαμε. Η Ρόζη ήταν πιδ μεγάλη από μένα και τὰ κατάφερνε καλύτερα, τήν είχα μιὰ φούσκα!

Έκείνες τὶς μέρες όμως άφίναμε συχνά τήν περιπλοκάδα στη μέση, γιατί τὸ φθινόπωρο μες χάριζε καινούρια δώρα.

(Τὸ τέλος στο δεχόμενο) ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

ΕΥΒΟΪΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙΑ

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΑΥΓΟΥΛΟ

Ένας πολὺ κουτός τσοπάνης άπ' τὰ βουνά, κατέβηκε για πρώτη φορά σὲ χωριό. Στο παζάρι βλέπει καρπούζια, πού δέν είχε ξαναῤῥει ποτέ του. «Γ'ελν' αυτά,» ρωτᾷ τὸ μανάδη. «Μουλαραύγουλα!» τὸ λέει αὐτὸς για νά τὸν κοροιδέψη. Άμέσως δ κουτὸς αγοράζει ένα, τὸ βάζει στο ταγάρι του και φεύγει για τὴ στάνη.

Στὸ δρόμο όμως, κόβεται τὸ σκηνι τού ταγαριού, και τὸ καρπούζι πέφτει χάμω και σκίζεται. Τήν ίδια ώρα πετάγεται κι ένας λαγὸς άπ' τὰ κλαδιά και τρέχει. Τού τσοπάνη τότε τού φάνηκε πῶς δ λαγὸς βγήκε άπ' τὸ καρπούζι, και τὸν κυνηγᾷ πῶς είναι τὸ μουλαράκι πού είχε μέσα. Άλλά πού νά τὸν πιάση τὸ λαγὸ! Και γυρίζει στή στάνη με άδειο ταγάρι.

«Πού νά ἴδης, γυναίκα! λέει στην τσοπάνισσα. Πήρα ένα μουλαραύγουλο, μα στο δρόμο μούπεσε, έσπασε, βγήκε από μέσα τὸ μουλαράκι και μούφυγε! — Ω, καιμίμε! φωνάζει ή γυναίκα, και δέν μου τ' άφερνες νά τὸ καθαλλικέψω! — Μπα! για νά τὸ κοφομεσιάζης;» τής άπαντᾷ δ κουτὸς.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΧΑΚΚΑΣ

ΜΟΥΜΟΥΣ, Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από Μ. ΒΕΔΟΛΛΙΕΡΕ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. Πῶς ή κοντέσσα έκανε τὴ γνωριμία τού γάτου της.

Έδῶ και τριακόσια σχεδόν χρόνια, τὸν καιρὸ πού στη Γαλλία βασιλευε δ Λουδοβίκος ΙΕ', ζούσε στο Παρίσι μιὰ πολὺ πλούσια γριά άρχόντισσα, ή κοντέσσα Αδρηλία τής Χλωροκαμπίας. Ήταν μιὰ άξιοσέβαστη και φιλόνηρωτη κυρία πού σκόρπιζε άφθονα τὶς άλεημοσύνες της, δχι μονάχα στοὺς φτωχοὺς τής δικῆς

σπάνιος πίθηκος, έσπασα μιὰ νύχτα τήν αλυσίδα του και βγήκε νά κἀνη μιὰ βόλτα επάνω στα δέντρα τού περιβολίου, ένῳ έρριχνε βραχή με τὸ τουλούμι. Όπως ήταν επόμενο, άρπαξε άμέσως μιὰ διπλή πνευμονία, πού τὸν ἴδηγησε στον τάφο.

Ύστερα άπ' αὐτὰ τὰ τρία πρώτα ζῳα, ή κοντέσσα άπόκτησε με τὴ σειρά κάθε λογῆς πουλιά. Τὰ μισά όμως άπ' αὐτὰ βρήκαν τήν πόρτα τού κλουβίου άνοιχτή και πέταξαν

Ο γάτος ύπομένει στωικά τὸ περφοβόλιμα.

της άριστοκρατικῆς ένορίας τού Αγίου Γερμανού, αλλά και σὲ κάθε δυστυχισμένο πού θα συναντοῦσε στο δρόμο της. Ο μακαρίτης σύζυγός της Ρόκκος-Ευστάθιος-Ιερειμίας, κόμης τής Χλωροκαμπίας, είχε πέσει πολεμώντας με τὸ σπαθί στο χέρι στην ένδοξη μάχη τού Φοντενούα στις 25 Μαΐου τού 1745. Η χήρα του τὸν έκλαψε άπαρηγόρητα, τὸν πένθησε πολλὰ χρόνια, και τώρα τελευταία άκόμη έχυνε άρκετὰ δάκρυα όποτε τὸν θυμόταν. Παιδιά δέν είχε, κι έπειδὴ είχε άπομείνει δλομόναχη στον κόσμο, κυριεύθηκε από μιὰ άλλόκοτη μανία : ελη της τήν άγάπη τήν έρριξε στα ζῳα, και σὲ σημετο μάλιστα τέτοιο, πού καταντοῦσε πιδ παθολογική. Μα ή μανία της αὐτὴ δέν ήταν μονάχα άλλόκοτη, ήταν και γρουσοῤῥικη, γιατί ελα τὰ ζῳα πού άνάστησε και άγάπησε, πέθαναν στα χέρια της τὸ ένα ύστερα από τ' άλλο.

Τὸ πρώτο πού της έκαψε τήν καρδιά ήταν ένας πράσινος παπαγάλος, πού είχε τήν άνοησία νά τσιμπήση μερικὰ φύλλα μαϊντανό και πέθανε με φρικτοὺς πόνους, θύμα τής λιχουδιάς του. Μιὰ κεραυνοβόλη δυσπεψία, πού άφορμή της στάθηκε μιὰ δκὰ μπισκότα σαβουαγιάρ, άρπαξε μέσα από τήν άγκαλιά τής κοντέσσας τὸ άσπρο, κατασάρκαγαπημένο της σκυλάκι. Ένας τριτότος ευνουμένος τής κοντέσσας, ένας

μακρὸς, και τ' άλλα μισά ψόφησαν από κόρυζα. Τσακισμένη άπ' αὐτὰ τὰ άλλεπάλληλα κυττήματα τής μοίρας, ή κοντέσσα έχυσε άφθονα δάκρυα. Οί φίλοι της, βλέποντας πόσο άπαρηγόρητη ήταν, προθυμοποιήθηκαν νά της χάρισουν κάθε λογῆς άξιαγάπητα ζῳα, σκιοῤῥους, καναρινία, άσπρα ποντίκια, γάτες τής Άγκύρας. Μα τὰ άρνήθηκε ελα. Άρνήθηκε άκόμη ως κι ένα όπέροχο σαρδ σκυλι πού έπαίξε ντόμινο,

Ο γάτος παραδίδεται μισοφόφος στην κοντέσσα.

μετέφραζε από τὰ άρχαία έλληνικά και χόρευε στο σχοινί.

— Όχι, δχι, έλεγε, δέν θέλω πιδ νά πέρω άλλο ζῳο. Ο άέρας τού σπιτιού μου τούς είναι θανατηφόρος.

Είχε καταντήσει, βλέπετε, νά γίνη και μοιρολάτριά!

Μιὰ μέρα, πού ή κοντέσσα έδγαίνε

άπό τήν έκκλησία, εἶθε σ' ένα σταυροδρόμι ένα πλήθος μάγκες πού γελούσαν και φαίνονταν νά διασκεδάζουν ύπερβολικά με κάτι. Όταν ή κοντέσσα ανέθηκε κι' έκάθησε σ' άμάξι, άπ' όπου μπορούσε νά βλέπη καλύτερα, άνακάλυψε πῶς άφορμή ελης αὐτῆς τής εὔθυμιας ήταν ένας δυστυχισμένος γάτος, πού τὰ παλιόπαιδα τού είχαν δέσει στην ούρά του μιὰ κατασάρκα. Ο δυστυχισμένος γάτος θα είχε τρέξει πολλήν ώρα μετὸ μαρτυρικό αὐτὸ ὄργανο δεμένο στην ούρά του, γιατί τώρα φαίνόταν δλότελα άποκατωμένος. Βλέποντας πῶς δέν μπορούσε πιδ νά τούς ξεφύγη, οί δίδωτες του σχημάτισαν γύρω του έναν κύκλο κι' άρχισαν νά τὸν πετροβολούν. Τὸ άτυχο πλάσμα είχε σκύψει τὸ κεφάλι του και, βλέποντας πῶς περιστοιχιζόταν μόνο από έχθρούς, άποφάσισε νά ύπομείνη στωικά τήν σκληρὴ τύχη του, σάν Ρωμαίος συγκλητικός. Μερικὲς πέτρες τὸ είχαν κιόλας χτυπήσει, όταν ή κοντέσσα, με τήν καρδιά γεμάτη συμπόνια και άγανάκτηση, κατέβηκε από τ' άμάξι της και, παραμερίζοντας τούς μάγκες, φώναξε :

— Δίνω ένα χρυσὸ λουδοβίκειο σὲ όποιον μου παραδώση ζωντανό αὐτὸ τὸ ζῳο!

Τὰ λόγια αὐτὰ είχαν άμέσως καταπληκτικὸ άποτέλεσμα. Γιατί τήν άλλη στιγμή οί δίδωτες τού γάτου μεταμορφώθηκαν σὲ σωτήρες του. Τὸ δυστυχισμένο ζῳο, αντί νά πεθάνη από λιθοβολισμό, κινδύνευε νά κομματιασθῆ από τούς μάγκες, πού πάλευαν τώρα μεταξύ τους ποτὸς θα λάβη τήν τιμὴ νά τὸν παραδώση στα

χέρια τής κοντέσσας. Τέλος ένας χειροδύναμος νεαρός, σωστός μικρὸς Ηρακλῆς, άφου μοίρασε γενναίῳψυχα γροθιές και κλωτσιές δεξιά του και άριστερά του, κατάφερε νά παραμερίση δλους τούς αντιπάλους του, ν' άρπάξη τὸν γάτο και νά τὸν παρυσιάση μισοφόφοιο στην κυρία.

(Ακολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι υδοί : Δέν δημοσιεύεται Αγγελία μεγαλύτερα των 15 στίχων, και μόνον μία του καθενός εις κάθε φύλλον. Τυπολόγιον: Έως δέκα το πολύ λέξεις με απλά στοιχεία. 30. Πέραν των δέκα λέξεων, 2 δε. ή λέξεις με απλά, 3 δε. με παζλα και 4 δε. με κεφαλαία. Ο χαριστικός στίχος 30.

[ΜΒ-1] ΤΑ ΕΥΘΥΓΜΑ ΝΕΙΑΤΑ εισηχόμενα στον δεύτερο χρόνο τους, έχουν ως εξής: ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σανθός Ίπποτος, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ναυτοπρόσκοπος, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Θεοπεσιανός, ΤΑΜΙΑΣ: Άγιος, ΜΕΛΗ: Παπάκιος, Ίδωδης Πρωτοκόπος, Πρωτοκόπινα, Έλου, Μυστηριώδης Ίππίας, Εΐθνος Πιερότος, Φάνης Άφανος, Διήμαργος Μινώταυρος. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΠΕΙΡΑΙΣ: Θαλασσόλυκος, ΠΑΤΡΩΝ: Φοίνις, ΦΑΛΗΡΟΣ Μελαχρονός Καπετάνιος.

[ΜΒ-2] Μαράντου Η ΑΦΙΕΡΩΣΗ Λυρική Συλλογή. Μερικώς γνωστές για το βιβλίο: «... Όμοια ή ίδια, όμοια ή έμφραση, μουσικός ή στίχος και τίποτε το περιτό. Τέτοινα και όμοια τέρα έπιτίθω νάχη πολλά ή μέλλω: σα συλλογή του Μαράντου...» Γρ. Ξενόπουλος «... Και μιά ματιά έν οίσημο σταθε στίχους αυτούς, α' ένα τερόστικο, και α' ένα δίστιχο άνόμη, από παντού αναδίδεται κινή ποιητική και μουσική...» Τέλλος Άγρας

[ΜΒ-3] ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, Μ' αυτό το φυλλάδιο, ή αγαπημένη μας ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μπαίνει στο 64ο έτος και έμεις ανανεώνουμε για 14η φορά την συνδρομή μας. Στέλνουμε εγκάρσιο χαιρετισμό σε όλα τα αγαπητά μας Διαπλασούπουλα, ιδιαίτέρως «Άνοιχτοκάρδους» και εύχόμαστε σε κάθε Σύλλογο καλή δράση. ΜΕΡΣΕΝΤΗΣ, ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ «Άνοιχτοκάρδων»

[ΜΒ-4] ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ». Έξακολουθώντας να κατέχουμε διαπλ. δικτατορίαν από πενταετίας εισερχόμεθα στο 5ον έτος δράσεως. Σκοποί: Άνάπτυξις διαπλ. πνεύματος, γενικός φιλολογικός-καλλιτεχνικός διαπλασιακός έκδηλώσεις, ανάπτυξις στενής αλληλεγγύης και φιλίας μεταξύ των μελών, ψυχαγωγία κλπ. Μέσα: Ξενοκράματα, πρωτ. διαγωνισμοί, συγκεντρώσεις, εκδρομές, περιοδικό, βιβλιοθήκη κλπ. Διεύθ. Ν. Βασιλάκη, Μαμάη 7, Αθήναι, Τηλέφ. 82105.

[ΜΒ-5] Προς τους κυρίους ένδικερμένους, για άπό πάφουν οι κακόδουλές φήμες άπό μερικους άναγνίον μου... Τό πόημα «Τό άβωκλήσι» ούτε τόγραμα ού-

τε τόστειλα έγώ στη Σελίδα. Δείχνοντας δταν δημοσιεύθηκε, έστειλα μόλις τό είδα και σχετικό γράμμα στη «Διάπλασι» Διαμαρτυρόμενος. Και φυσικά ή «Διάπλασις» μ' έδικάλωσε... Κανένας πιά δέν μπορεί να πύ τίποτε ένάντιον μου, παρά μόνον ένάντιον του άγνωστου κυρίου που είχε την κακοήθεια να μεταχειριστή τόσο άσχημα τό ψευδώνυμό μου.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ «Νίκης» Έλλάδος» [ΜΒ-6] Μπαίνοντας στον έβδομο χρόνο της Διαπλασιακής μου δράσης, συνεχίζω ανταλλαγή τετραδίων με όλα τα Διαπλασούπουλα. Διεύθ. Γιώργου Σπυρόπουλου, Έλλήνων Στρατιώτου 26, Πάτρας.

ΣΙΦΟΥΝΑΣ ΤΩΝ «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ» [ΜΒ-7] ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ». Διαπλασικός: «Ο καινούργιος χρόνος ής είναι πιά εύτυχισμένος από τον παλιόν. (Τίποτ' άλλο...)» [ΜΒ-8] Με την έναρξιν του νέου έτους, διασχίζω διά έστην φρονά το Διαπλασιακό στερέωμα, ής Διαπλασιακός άστήρ, εξακολουθώ δράσει μου, χαιρετών φίλους μου και άντιπαρεχόμενος άντιπάλοος μου.

ΔΟΥΣ ΟΜΠΑΓΚΑΝΤΩ ΤΩΝ «Ανοιχτοκάρδων» [ΜΒ-9] Ο Διαπλασιακός Σύλλογος «ΑΣΤΗΡ» άπό έδρας κατά τό προηγούμενον έτος με όλας του τάς δυνατόμας για την άνάπτυξη κι' έκπλήρωση των σκοπών του, τόρα εισερχόμενος στον δεύτερο χρόνο του χαιρετίζει φιλικά τον Διαπλασικόκομο. — Σκοποί: Ξενοκράματα, Διαγωνισμοί (ένδο-συλλογικοί-έξωσυλλογικοί) δράση κλπ. — Γενόμενον άρχαιρεσιών, άπετελέσθη διά τό πρώτον έξαμηνον του 1942 ο Σύλλογος ής έξης: ΠΡΟΕΔΡΟΣ Άθηνάιος, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Κόννος, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ Δωδεκανήσιος ΤΑΜΙΑΣ Όνειροπόλος, ΜΕΛΗ: Σίτσι, Άστρον Αύγης, Δούλης, Ολύμπιος. ΑΝΤΙΠΡΩΠΟΙ: Βόλου Άγρίοσπασία, Σύρου Μέφιστος, Διεύθ. Μάνθον Κρίστη, Δημ. Αιγινήτου 2, Αθήναι (3).

[ΜΒ-10] Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ, εισερχομένη στο νέο διαπλασιακό χρόνο, ύπόσχεται να αναλάβη την πρωτοβουλία στην κίνηση. Γενόμενων άρχαιρεσιών, ή σύνθεσις της έχει ής άκολούθως: Αύτανόρατος, ΧΡΥΣΟΝΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ Μέγιστος: ΠΥΘΕΑΣ Μέγας Λογοθέτης: ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΑΟΣ Γενικός Λογοθέτης: ΑΒΥΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ Πατριότις: ΔΙΑΒΑΤΗΣ, ΒΟΗΤΗΣ, ΣΑΝΣΕΛΑΨΡ.

Πολίται: ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΕΠΦΟΜΑΧΟΣ, ΑΦΡΟΓΕΝΗΤΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΡΟΣ, ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΑΚΡΙΤΑΣ, ΤΥΦΩΝ, ΚΟΥΡΕΑΡΟΣ Θεματικοί Θεσσαλονίκης: ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΣ Πειραιώς: ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ. [ΜΒ-11] Διασχίζοντας εξάκις τό Διαπλασιακό στερέωμα, χαιρετώ φιλικότατα όλους. Ιδιαίτέρως: Μέλη «Άνηλικών», Κάριαν-Σόλδα, Άγνωστον Ίπποτην. Καπετάν Άγρας [ΜΒ-12] Ροδοβασίλισσα, Παπάκια, Φάνη Άφανη, Διήμαργε, για την γιορτή σας θερμές εύχές. Ναυτοπρόσκοπος Θεοπεσιανός [ΜΒ-13] Ζάχαρις, έθεάθη εις βροχών άνεσ διηρόελλας! Θαλασσόλυκος, άπειλεί να άποξηράνη την θάλασαν, να εξαγάγη άλας προς συνάλλαγήν! (γεγονός). Πειραιώτας [ΜΒ-14] «Σ' όλα πάντα άπ' έλους» ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ Έτος Β'

Κλείνοντας την τροχιά ένός χρόνου, που έμοιόν του σε ζωή και δράση κανένας σύλλογος δέν μπορεί να ζήσει, παρουσιάζομαστε με την άκόλουθη σύνθεση: ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΕΘΝΙΚΟΣ ΙΑΞΩΔΕΣ, Πρόεδρος: ΖΑΧΑΡΗ, Σύμβουλοι: ΔΟΥΡΑΤΟΣ, ΑΔΗΘ, ΘΥΓΑΟΣ. Γραμματείς: ΕΡΟΓΚΑ, ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ. Ταμίας: ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΑΑ. ΜΕΛΗ: Άγνή, Βάγκιες, Έσπερος, Θερμή Πατριώτισσα, Ίδωδης, Κακίος, Κακολέ, Κοραμίλα, Καφές, Δανδαϊμόνιος, Αίας, Μαρία Άντονανέττα, Μέλι, Μόνα-Αίσα, Μπουμπούλι, Ταξιδιώτης, Τζούκω, Τρούφα, Ζαντιγύ, Φιλαράκος, Χιονάτος.

(Η συνέχια της άγγελίας στο έπόμενο φύλλον). [ΜΒ-15] Στον αγαπητό μας πρόεδρο Πολυθέκη εύχόμαστε χρόνια πολλά εύτοχισμένα και καλή πρόοδο. Άκριβούλα, Ροδοπέταλα, Έντελβίαις, Πειραιωτόπουλο [ΜΒ-16] Ροδοπέταλα ο ένθουσιασμός άρεσβατος— Όνειροπόλος του «Άστέρου» [ΜΒ-17] Ο Πάτερς ΑΚΑΚΙΟΣ δίδει τον λόγο του έτι εις άποστολήν ΜΜ άπαντή έντός 3 ήμερών. Δυσ(Ι)α, παθών, τέκνον μου, τάς μωράς άγγελίας, ή τουλάχιστον γράφε τ' όνομά σου αυστά. ΑΚΑΚΙΟΣ [ΜΒ-18] Στην «εραμμοσική τάρατα» Λεύλα=Γεωργιάδου, Μ. Όρειδάτης=Παπαδάκη Πάνε όλα τά περίφημα κεραμίδια σας. Τελλοκάριτα

[ΜΒ-19] Διεύθυνσις μου, Νικόλαον Π. Καβουλάκον, Άναπήνον Πολέμου, 20. (Πρώην Ίωάννου Γενναδίου) Αθήναι (1). ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ [ΜΒ-20] Η «ΚΕΡΑΜΟΣΚΕΠΗΣ ΤΑΡΑΤΣΑ» προκηρύσσει πρωτότυπον διαγωνισμόν Άστουμοκόδ προβλήματος. Δέν χρειάζονται παρά 12 δραχμές και παρατηρητικότης. Τα βραβεία μας είναι έκλεκτά. Θα μάς συγανίστε κάθε Τρίτη 12-1 και Πέμπτη 11-12. Προθεορία Διήμνος. [ΜΒ-21] ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ: Ο Φ.Κ.Α.Ο. έχει την χαρά να σεζάνη γνωστό ότι ή ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΡΩΤΗ για την μνήμη του Παπαδόπουλου που προσεοίμασε τόσον καιρό, θα γίνει την Κυριακή 21 τρέχοντος (στις 10) 2 π.μ. στο Δημοτικόν Θεάτρον Πειραιώς και υπό την προετασαν του Διημάχου μας Κου Σ. Στ. α τή η. ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, τιμούσατε τον Παπαδόπουλο; Τιμήτα και την γιορτή που γίνεται στην μνήμη του. Το Δ.Σ. του Φ.Κ.Α.Ο. Εισητήρια διά την Έρωτην του Φ.Κ.Α.Ο. καλούνται εις τό γραφεία της Διαπλάσεως.

[ΜΒ-22] Αναδυομένη, με γεια τό νέο ψευδώνυμο. Ρά τό γιορτή σου εύχές... Αίδη Άριστοτέλει [ΜΒ-23] Έύχαριστούμα τό «Πατήσια» για την όμοια τους γιορτή και την προθυμία που μάς δέχτηκαν, αλλά ής μάς συγχαίρουν που δέ θα μπορούσαμε να παραμαίνομα στην συντροφιά τους. Ίσις, Νεφερίτι [ΜΒ-24] Ανδαλούδα, Μεραυτές, ή έπιτυχία του χορού Σας ήταν άληθινά θριαμβευτική. Μας χαίρατε μάς ύπερτα ή βραδυά. Θερμότατα συγχαρητήρια. ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ [ΜΒ-25] Τό νέο διαπλασούπολο Φλοσέφος προσελήθη στον σύλλογο ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ. [ΜΒ-26] Στην αγαπημένη μου φίλη Τρούφα εύχομαι κάθε καλή δράση. Καφές «Νίκης Έλλάδος» [ΜΒ-27] ΠΡΟΣΟΧΗ, Διαπλασούπουλα, ΔΙΑΓΡΩΝΙΣΜΟΣ (Τρίμηνος, Πεντάδραχμος). Στείλτε στο Σκυριανόπουλο μιά ολαδίχους ταίνια φυλλάδιου σας. Κρίσις δικαιοσύνη και έπιη. Τ' άποτελέσματα ή' άνοκοινοθεθον στον καθένα και λεπτομερώς. Βραβεία άνάλογοι, τουλάχιστον 5.— Διεύθυνσις: ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ Ένοκράτους 21 [ΜΒ-28] Εισερχόμενος στο Διαπλασικόκομο χαιρετώ όλους-ες. ΟΥΡΑΝΟΚΑΤΕΒΑΤΟΣ